

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 611/2017-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. októbra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia s. r. o., Prokopa Veľkého 52, Bratislava, zastúpenej KPMG Legal s. r. o., Dvořákovo nábřežie 10, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marian Dzuroška, PhD., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 a podľa čl. 38 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 19/2015 z 28. septembra 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia s. r. o. odmieta ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. septembra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia s. r. o.,

Prokopa Veľkého 52, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej KPMG Legal s. r. o., Dvořákovo nábrežie 10, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marian Dzuroška, PhD., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 a podľa čl. 38 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžf 19/2015 z 28. septembra 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v postavení žalobcu napadla žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa druhej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100301/1/132037/2013/5094 z 28. marca 2013, ktorým bol potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu pre vybrané subjekty č. 9900403/5/1432959/2012/JanS z 3. júla 2012 o vyrubení rozdielu DPH za zdaňovacie obdobie september 2008.

Krajský súd v Bratislave rozhodol o žalobe sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 1 S 124/2013 z 27. novembra 2014 tak, že obe napadnuté rozhodnutia správnych orgánov prvého aj druhého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný (Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky) odvolaním z 12. januára 2015 napadol rozsudok správneho súdu prvého stupňa. Najvyšší súd rozhodol v odvolacom konaní napadnutým rozsudkom sp. zn. 6Sžf 19/2015 z 28. septembra 2016 tak, že rozsudok správneho súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Rozsudok najvyššieho súdu bol sťažovateľke doručený 7. novembra 2016.

Dňa 30. decembra 2016 sťažovateľka podala sťažnosť ústavnému súdu, ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a podľa čl. 38 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžf 19/2015 z 28. septembra 2016 (ďalej aj „skôr podaná sťažnosť“) a domáhala sa zrušenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a vrátenia veci na ďalšie konanie najvyššiemu súdu

ako súdu odvolaciemu. Konanie o skôr podanej sťažnosti prebieha pred ústavným súdom od 30. decembra 2016 pod sp. zn. Rvp 13/2017, pričom ústavný súd o nej do dňa predbežného prerokovania aktuálnej sťažnosti ešte nerozhodol.

Sťažovateľka po doručení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu podala 30. novembra 2016 vzhľadom na novú právnu úpravu obsiahnutú v § 439 a nasl. zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku v platnom znení aj kasačnú sťažnosť proti rozhodnutiu správneho súdu prvého stupňa v znení zmenenom napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti popísala priebeh súdneho konania, v porovnaní s predchádzajúcou sťažnosťou (vedenou pod sp. zn. Rvp 13/2017) doplnila priebeh konania o rozhodovanie o jej kasačnej sťažnosti, avšak vecná a skutková argumentácia a námietky proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu a predchádzajúcemu konaniu pred správnymi orgánmi sú obsahovo totožné.

K tomu sťažovateľka uvádza:

„13. O kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol uznesením sp. zn. 1 Sdo/17/2016 zo dňa 28. 6. 2017, ktorým konanie o kasačnej sťažnosti zastavil (pre nedostatok právomoci) a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. Toto uznesenie bolo sťažovateľovi doručené dňa 17. 7. 2017.

14. Keďže z uvedeného vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 17. 7. 2017 zastavil konanie o kasačnej sťažnosti (pre nedostatok právomoci), je zrejmé, že v súčasnosti už neexistuje iný orgán, s výnimkou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý by bol oprávnený poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa, ku ktorých porušeniu došlo Rozsudkom Najvyššieho súdu. Ústavná sťažnosť podaná proti Rozsudku Najvyššieho súdu sa už preto nemôže javiť ako predčasne podaná.

15. Sťažovateľ teda opätovne (keďže pôvodná ústavná sťažnosť zo dňa 29. 12. 2016 bola odmietnutá ako predčasne podaná) podáva ústavnú sťažnosť proti Rozsudku Najvyššieho súdu, a to v lehote dvoch mesiacov odo dňa doručenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 1 Sdo/17/2016 zo dňa 28. 6. 2017, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky zastavil konanie o kasačnej sťažnosti.

16. Pre úplnosť uvádzame, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť aj proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Sdo/17/2016 zo dňa 28. 6. 2017, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky zastavil konanie o kasačnej sťažnosti...“

V nadväznosti na citované (k bodu 16, pozn.) ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľky podaná 18. septembra 2017 smerujúca proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo/17/2016 z 28. júna 2017 je predmetom iného konania vedeného ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1741/2017.

Sťažovateľka sa domáha (ide o totožné znenie petitu ako v sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 13/2017, pozn.), aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie vyslovil nálezom, že:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 6Sžf/19/2015 zo dňa 28. 9. 2016 vydaným v právnej veci ETRANSA Slovakia, s.r.o. c/a Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, o návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, sp.zn. 1100301/1/132037/2013/5094 zo dňa 28. marca 2013 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 9900403/5/1432959/2012/JanS zo dňa 3. 7. 2012, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1 S/124/2013, porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 a právo sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 a práva na zákonného sudcu podľa čl. 38 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Sžf/19/2015 zo dňa 28. 9. 2016 vydaný v právnej veci ETRANSA Slovakia, s. r. o. c/a Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, o návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, sp. zn. 1100301/1/132037/2013/5094 zo dňa 28. marca 2013 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 9900403/5/1432959/2012/JanS zo dňa 3. 7. 2012, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1 S/124/2013 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolaciemu na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd po preskúmaní obsahu sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 13/2017 a sp. zn. Rvp 1742/2017, ktoré smerujú proti tomu istému rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžf 19/2015 z 28. septembra 2016, konštatuje, že sťažovateľka v nich namieta porušenie identických základných práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a domáha sa v nich vydania nálezu s identickým znením na základe totožnej vecnej argumentácie, a na tomto základe uzatvára, že v právne a skutkovo totožnej veci sťažovateľky už koná na základe skôr podanej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 2. januára 2017.

Podľa § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná.

Prekážka skôr začatého konania (litispendencia) bráni tomu, aby na ústavnom súde prebiehali dve konania, prípadne viac konaní v tej istej veci. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O prekážku litispendencie nejde, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

Vzhľadom na uvedené zistenia ústavný súd pri predbežnom prerokovaní poukazuje na skutočnosť, že o identickej veci sťažovateľky už koná (konanie vedené pod sp. zn. Rvp 13/2017), sťažnosť sťažovateľky podľa § 24 písm. b) v spojení s 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako neprípustnú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že „novou“ sťažnostnou argumentáciou sťažovateľka len doplnila informácie o priebehu konania o jej kasačnej sťažnosti, ktoré bolo zastavené pre nedostatok právomoci súdu, a teda nemá vplyv na skutkové a právne okolnosti, za ktorých bolo vydané napádané rozhodnutie odvolacieho správneho súdu vo veci samej. Sťažovateľka, mylne sa domnievajúc, že konanie vedené pod sp. zn. Rvp 13/2017 bolo medzičasom skončené, požadovala najmä zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu. Otázka včasnosti podania sťažnosti v tomto konaní je však vzhľadom na neskončené konanie o skoršej sťažnosti bez právneho významu.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. októbra 2017